

og 3120, og jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til at oplæse dem.

„Skulde der ved disse Forhandlinger vise sig Mulighed for at opnaa et for en længere Periode betryggende Flertal for en Ordning som den nu foreslaaede eller en lignende, vil jeg, som Forholdene ude i Verden ligger for Tiden og i øvrigt alt andet lige, ingen Betænkelighed have ved at tage den Del af Ansvar for Regeringens videre Førelse, der paahviler mig som Udenrigsminister. Men disse Udtalelser gælder og kan kun gælde den nuværende Situation; thi som jeg udtalte, da jeg første Gang havde Ordet ved denne Sags Behandling i Fjor, er der her et Punkt, hvor vi aldrig kan naa til en Løsning een Gang for alle, og hvor vi stadig maa være forberedt paa at have et aabent Blik for Udviklingens Tendens. Jeg tilføjede, og det passer godt med det, jeg lige har sagt, at denne Tendens i Øjeblikket gaar i den rigtige Retning, saa at vi har al Grund til baade at støtte den udadtil, saa meget vi formaar, og ogsaa indadtil at lade den faa den Betydning for Ordningen af det foreliggende Spørgsmaal, som tilkommer det.

Jeg gaar imidlertid ud fra, at ved denne Sags videre Behandling ogsaa de Erfaringer“ — Erfaringer, jeg ønsker at understrege dette Ord —, „der er indhentet fra de militære sagkyndige, vil blive inddraget i Forhandlingerne og faa deres Betydning for disses Forløb. Jeg vil derhos henvide til Forsvarsministerens stærke Betoning i Forelæggelsestalen af Regeringens Forhandlingsvillighed samt erindre om det Tilsagn, Statsministeren gav i Aabningstalen om, at man fremdeles vil vise Opmærksomhed og Hensyntagen overfor den Udvikling af Afrustningsspørgsmaalet, som maatte blive Resultatet af de videre Forhandlinger indenfor Folkeforbundet, hvilket bør sammenholdes med min i Fjor afgivne Erklæring om, at Regeringen kunde give den af det ærede Medlem Hr. Brorsen fremsatte Udtalelse om, at vi loyalt og effektivt bør være med til at opfylde Forbundspagtens Bestemmelser, sin Tilslutning, og at den i Konsekvens heraf altid vil være villig til at opfylde berettigede Krav og Forpligtelser, som fra Folkeforbundets Side maatte blive stillet til Landet i Egenskab af Forbundsmedlem“.

Altsaa: „som Forholdene ude i Verden ligger for Tiden og i øvrigt alt andet lige“. Men disse Udtalelser gælder kun og kan kun gælde den nuværende Situation. Alle mulige Begrænsninger og Indskrænkninger, som en erfaren Diplomat mener i en vanskelig Situation at burde tage.

Nu kender vi jo vel af Erfaring den Tilpasningsevne, som den højtærede Udenrigsminister er i Besiddelse af, og Begivenhederne har maaske ogsaa belært os om, at denne endog kan udvikle sig paa en forholdsvis rapid Maade. Den højtærede Udenrigsminister afgav jo her ved Forslagets første Behandling en fuldttonende Bekendelse herom. Men saa hurtigt kan da vel heller ikke Udviklingen foregaa med Hensyn til den højtærede Udenrigsministers Tilpasningsevne, at han efter at have fremsat de her oplæste Udtalelser ved første Behandling og efter at have været Vidne til den politiske Situations Udvikling siden den Gang nu skulde kunne bringe disse Udtalelser i Flertallets Betænkning, som jeg her har tilladt mig særlig at fremhæve, i Overensstemmelse med de Udtalelser, han fremsatte ved første Behandling.

Trontalen skal jeg ikke komme tilbage til; de to ærede Ordførere for Venstre og mit eget Parti har jo omtalt dens Ord om, at det var en Selvfølge, at man fremdeles vilde vise Opmærksomhed o. s. v., o. s. v. Trontalen begynder efterhaanden at spille en noget ejendommelig Rolle i den politiske Situation herhjemme.

Jeg skal derefter vende mig til det andet Spørgsmaal, som ogsaa her har været fremdraget fra forskellige Sider og paa ny særlig understreget af den ærede Formand for Udvalget, nu da han anden Gang havde Ordet. Jeg tænker paa Gesandternes Indberetninger. Det var mig, der i Tingets Møde den 18. November 1924, da vi første Gang havde det oprindelige Afrustningsforslag til Behandling, rejste dette Spørgsmaal, spurgte den højtærede Udenrigsminister om, hvorvidt han vilde gøre det udenrigspolitiske Nævn, som jeg den Gang nærmest havde tænkt paa, bekendt med de Indberetninger, der forelaa fra Gesandternes Side. I Tingets Møde den 27. November 1924 spurgte jeg den højtærede Udenrigsminister, om han ikke mente